

чита, но порачаха учителю да не го расплачи
никогда. Младый князь чуваше тога порачаніе
плачаше всякій путь когда земнеше книга-та
що-то ся минаха четыре години, и не позна-
ваше іоще буквы-те: напротивъ злополучный
прочиташе и писуваше весма право. За да у-
страшатъ благощастнаго, повелѣха учителю
да біе злощастнаго, всякій путь когда князь
преступи своего долга: того ради злощастный
можаше да ся учи колко-то желае, и да е
благоразумный: но неговое прилѣжаніе не мо-
жаше да го избави отъ біеніе-то. При това
благощастный бѣ толко яростливъ и золь:
що-то поношаваше всегда своего соученика,
кого не познаваше че му бѣ братъ. Ако му
дадеше нѣкой яболка или игрица онъ му я
грабваше отъ руцѣ-те тосъ часъ. Когда-то и-
скаше да проговори, онъ му повелѣваше абіе
да молчи, и напротивъ да говори когда молча-
ше. Въ кратцѣ злощастный бѣше единъ ма-
лый мученикъ, кому не ся умилостяваше никой
Живѣха въ таковой начинъ даже до десята-та
година. И царица-та гледаше сосъ недоумѣ-
ніе невѣжество-то своего сына. Она я орисни-
ца мя излага казуваше, азъ сѣвахъ че сынъ